

✠

PAX

MANE

NOBISCUM

DOMINE

List oblátů svatého Benedikta

4 / 2002

(6)

Obsah	
Obsah	2
I. Duchovní slovo	3
Z katecheze Svatého Otce na svátek svatého Josefa.....	3
Vnitřní život - Jean – Baptiste Chautard, OCSO	3
Dobry samaritán – Severus z Antiochie.....	4
II. Historie, tradice a současnost našeho opatství a benediktinského řádu	5
Přehled benediktinských dějin – D. Misonne, 3. část	5
Přehled opatů – primasů Benediktinské konfederace.....	5
Mnišská rodina na území ČR.....	6
Emauzská kronika II. – bratr Simeon Starý, OSB – 2. část	7
Opat Arnošt Vykoukal – 60. výročí úmrtí	8
Opat Maurus Verzich – 10. výročí úmrtí	9
Výročí založení kláštera – 655 let	9
O založení Emauz - P. Method Klement, OSB	9
Kopie oltářního obrazu emauzských učedníků	10
III. Liturgie a praktický křesťanský život	12
ORA ET LABORA – spojení práce s modlitbou - 1. část	12
Vnitřní život a práce - Jean – Baptiste Chautard, OCSO	14
O práci mnichů a sebepoznání - Henri Nouwen	14
Dorothy Day (1897 – 1980)	15
Hnutí Křesťan a práce – Marie Magdalena, OblSB	16
V. Zprávy	17
V Norči jsou opět benediktini – dopis pro MaNeD.....	18
Opravy v emauzském kostele	19
Z dopisu z opatství na Montserratu (Španělsko)	19
Benediktini na Litvě	19
Nové knihy	20
Aktuální sdělení a pořad bohoslužeb	20

V měsíci prosinci si připomeneme 20. výročí slibů našich oblátů Šimona a Judy (26. 12. 1982).

Přejeme všechno dobré a požehnaný Advent 2002.

V Praze 1. 12. 2002

I. Duchovní slovo

Z katecheze Sv. Otce na svátek sv. Josefa

Modli se a pracuj! bylo heslo sv. Benedikta a jeho následovníků a bylo to zdrojem revoluce, která není o nic méně významná než moderní průmyslová revoluce. Ovoce této revoluce byla svatost člověka. Práce proměňovala člověka, zušlechťovala rodinný život, vytvářela sociální řád a formovala dějiny národů. Je třeba hlasitě se domáhat, aby se našlo místo pro modlitbu uvnitř lidské práce. Laicizace a sekularizace práce způsobila nakonec především to, že člověk práci znenáviděl a udělal z ní jen zdroj zisku. Jestliže takto pracuje, nemůže vidět člověka sám v sobě a nevidí jej ani v druhém, který se namáhá vedle něho.

Je tedy potřeba „pracovat na práci“. Co tím chci říct? Nic jiného než ono: „Modli se a pracuj!“ Práce na práci znamená práce na člověku, který pracuje, aby povstal díky práci, jak říká polský básník Cyprian Norwid, aby tak našel plnost vlastního lidství. Modleme se, aby se práce na celém světě vrátila do tohoto přirozeného rozměru. Aby se člověk stal prací více člověkem. To je jediná cesta do budoucna. Kéž nám k tomu dopomůže přímluva sv. Josefa.

*podle L'Osservatore Romano
Světlo, II. ročník číslo 17/24. dubna 1994*

Vnitřní život - Jean Baptiste Chautard, OCSO

„Bud'ta dokonalí, jakož i Otec váš nebeský jest.“

Ač mezi Bohem a člověkem je nesmírný rozdíl, přece způsob jednání Božího musí být vzorem naší vnitřní i vnější činnosti.

Bohu je přirozenou potřebou dávat se. Přehojnými dary oblažuje všechny tvory, především lidi. Vesmír je již tisíce, ne-li miliony let cílem nevyváženého Boží štědrosti, která neustále překypuje dobrodiními. A přece se tím Bůh nechuzuje a jeho nekonečné bohatství se nesmírnou štědrostí nemůže zmenšit.

Bůh dává člověku víc než vnější dobra, posílá mu své Slovo. Ale ani v tom velkodušném darování sebe sama neztrácí nic. Dávaje nám Syna, ponechává jej přece vždy v sobě samém. Následuj příkladu nejvyššího Otce všech věcí; on je oceán bez hranic. Jeho proudy se na nás vylévají a nikdy nemohou být vyčerpány. „Z plnosti jeho my všichni jsme obdrželi“.

Podobně má jednat každý, kdo má vznešený úkol posvěcovat jiné. Vnitřní život má oživovat všechny projevy naší aktivity, ale poněvadž se

ustavičně vyčerpává prací pro blaho bližního, má se také obnovovat prostředky, které nám Ježíš nabízí. Má být mocným stromem, překypujícím mizou, naše činnost jen jeho květem.

Apoštolská duše musí být nejprve sama prozářena světlem a rozžhavena láskou, aby mohla ozařovat a zahřívát jiné duše. „Co jsme viděli svými očima, co jsme prohlédli a co naše ruce ohmataly, zvěstujeme vám.“ „Jejich ústa vlévají do srdcí plnost nebeského štěstí“, praví svatý Řehoř.

Z toho lze odvodit zásadu: Činnost musí vyplývat z vnitřního života, přenášet jej na zevnějšek a v něm zevně pokračovat, a to tak, že se od něho téměř ani neodchyluje.

Svatí Otcové a církevní učitelé hlásají tutéž nauku. Svatý Augustin praví: „Nežli apoštol promluví, ať povznese svou žíznivou duši k Bohu, aby potom vyléval, čím se napojil, a šířil to, čím oplývá“.

Kdo nezná slova sv. Bernarda: „Jsi-li moudrý, buď nádrží, a ne potrubím.“ Potrubím voda pouze protéká, nezůstává v něm. Nádrž však se naplní nejprve sama a jen ze svého přebytku zavodňuje pole a tím je zúrodnuje. Kolik apoštolských pracovníků je však pouze potrubím! Zavlažující jiná srdce, zůstávají sami vyprahlí. „Dnes máme v Církvi mnoho potrubí, ale málo nádrží“, dodává sv. Bernard.

*Duše veškerého apoštolátu
Nakladatelství Bonus Aurum, Brno 1997*

Dobry Samaritan - Z homilie Severa z Antiochie

Cestující Samaritán, kterým byl Kristus - protože byl opravdu na cestě - spatřil ležícího člověka. Nepřešel ho nevšímavě, neboť vlastním cílem jeho cesty bylo „navštívit nás“. Vždyt pro nás sestoupil na zem a u nás se usadil. Nejen se objevil, ale doopravdy žil s lidmi... Na rány nalil víno, víno slova. A poněvadž těžké rány nesnášely jeho ostrost, přidal oleje, takže si svou mírností a lidumilností vysloužil výtku farizeů. Odpověděl jim: „Naučte se, co znamená: Milosrdenství chci, a ne oběti.“ Potom posadil zraněného na soumaru: Tím naznačoval, že nás pozvedá nad naše zvířecí vášně a že nás také sám nese v sobě a dělá z nás „údy svého těla“.

Nato dopravil člověka do hostince. Název „hostince“ dává církvi, která se stala přibýtkem a shromaždištěm všech. Neslyšíme od něho, že by říkal v úzkém smyslu jako o stínu Zákona a o předobrazné bohopoctě: „Obyvatelé Amonu a Moabu nevstoupí do Božího domu“, ale: „Jděte, získejte za učedníky všechny národy“ a také: „V každém národě je Pánu milý ten, kdo se ho bojí a jedná spravedlivě“.

*Katolicismus, Henri de Lubac, SJ
Karmelitánské nakladatelství 1995*

II. Historie, tradice a současnost našeho opatství a benediktinského řádu

Přehled benediktinských dějin – 3. část

Daniel Misone, OSB

8. Situace dnes

V r. 1893 spojil papež Lev XIII. všechny benediktinské kongregace do konfederace, v jejímž čele stojí opat - primas, volený od představených benediktinských klášterů. Jeho právní možnosti jsou velmi omezené, ale jeho morální vliv může být velmi důležitý. Presidenti kongregací (momentálně je jich 21) mají menší pravomoc nad mnichy a klášterními domy než představení klášterů. Proto se v řádu činí rozhodnutí, alespoň ve všem, co se týká denního života mnichů, nejdříve na úrovni kongregace a až potom na úrovni konfederace.

Pokud porovnáme reálná čísla z konce 19. století s čísly na konci 20. století, zjišťujeme pozoruhodný rozvoj: Z 2 765 mnichů v roce 1880 na 9 096 v roce 1990. Přesto v posledních desetiletích 20. století je silný pokles (jakož i u ostatních řádů): 10 323 (1975), 9 610 (1985). Tento úbytek platí téměř výhradně pro Evropu a Severní Ameriku. Oproti tomu mnišství v Jižní Americe, Africe a Asii se značně rozvíjí, hlavně po válce. Počet benediktinů (řeholníků a řeholnic) se koncem 20. století přiblížil 20 000.

přeložila Marie Magdalena, OblSB

Seznam opatů- primasů Benediktinské konfederace

V následujícím přehledu uvádíme rok narození, případně úmrtí, v závorkách jsou uvedena opatství, odkud opat-primas pochází. Poslední údaj vymezuje období opata-primase.

1. Hildebrand de Hemptinne *1849-+ 1913 (Maredsous) 1893-1913
2. Fidelis von Stotzingen *1871 - +1947 (Maria Laach) 1913-1947
3. Bernhard Kaelin *1887 - +1962 (Muri-Gries) 1947-1959
4. Benno Gut *1897 - +1970 (Einsiedeln) 1959-1967
5. Rembert Weakland *1927- (Latrobe – Saint Vincent) 1967-1977
6. Victor Dammertz * 1929 (St. Ottilien) 1977-1992
7. Jerome Theisen *1930 - +1995 (Collegetteville- Saint John) 1992-1995
8. Marcel Rooney *1937 (Conception Abbey) 1996-2000
9. Notker Wolf *1940 (St. Ottilien) opatem primasem od roku 2000

-kon-

Mnišská rodina na území ČR

Mnichem ve vlastním slova smyslu se nenazývá každý řeholník, ale pouze ten, který žije podle Řehole svatého Benedikta.

Od 6. století, kdy svatý Benedikt zakládal své kláštery, se mnišství na Západě postupnými reformami vydělilo do 3 hlavních větví:

1) benediktini OSB

Navazují na kláštery založené svatým Benediktem a pokračují v zakládání klášterů dalších. Nejstarší klášter (vůbec) v českých zemích byl benediktinec u svatého Jiří na Pražském Hradě. Tento klášter byl necitlivě zrušen Josefem II: Dodnes existují mužské kláštery Břevnov, Rajhrad a Emauzy. Dnes již neexistují kláštery Ostrov, Sázava, Kladruby. Mezi světovými válkami se podařilo emauzským benediktinům koupit část Sázavy zpět. Od roku 2000 zde sídlí malá komunita řecko-katolických baziliánů. Obnova ženské větve se uskutečnila koncem 19. století v souvislosti se vznikem Beuronské benediktinské kongregace. Opatství svatého Gabriela bylo osídleno sestrami z Nonnbergu u Salzburku. Tyto sestry po vzniku republiky odešly v roce 1919 na Bertholdstein v Rakousku. Nyní se připravuje obnova ženské větve.

2) cisterciáci OCist

Z touhy po větší přísnosti zakládá v roce 1098 Robert z Molesme v pustině u Citeaux reformní klášter, z kterého se později vznikl cisterciácký řád. Hlavní postavou, které vděčí cisterciáci za rychle rozšíření nových myšlenek, je svatý Bernard z Clairvaux. Cisterciáci vynikli jako geniální stavitelé v období vrcholného středověku a velcí ctitelé Panny Marie. Jejich opatské kostely jsou vždy zasvěceny Panně Marii.

Nejstarší mužský cisterciácký klášter u nás byl založen za Vladislava II. v Sedlci u Kutné Hory, následovaly Plasy, Vyšší Brod (1259), Osek. V současné době se obnovuje mnišský život ve Vyšším Brodě a v Oseku. Několik mladých mnichů prošlo formací v rakouském opatství Heiligen Kreuz u Vídně. Cisterciáčky u nás přežily dobu komunismu a žijí ve svém klášteře v Porta Coeli v Předklášteří u Tišnova. Tento klášter byl také mezi kláštery, které zrušil Josef II., ale cisterciáci ho zakoupili zpět počátkem 20. století.

3) trapisté OCSO – cisterciáci přísné observance

Přísná reformní větev vznikla v roce 1664 v klášteře La Trappe ve Francii za opata A. J. le Bouthilliera de Rancé. Od roku 1689 existuje i ženská větev. U nás před rokem 1950 nikdy nebyli ani nebyly pokusy o založení kláštera. Po revoluci v roce 1989 odešlo několik mladých mužů do opatsví Sept-Fons do noviciátu. Klášter Panny Marie se staví v Novém Dvoře (poblíž Teplé u Toužimě). V současné době je již osídlen mnichy. Ve východní Evropě jsou trapisté ještě v Bosně (Maria Zwiezda). České sestry jsou i v Itálii ve Vitorchianu.

Konstantina, OblSB

Emauzská kronika

bratr Simeon Starý, OSB – 2. část

Byl máj, a byly zavedeny májové pobožnosti. Na jedné z nich kázal pater Marian. Bylo to jeho poslední kázání. Byla to krásná chvála na Matku Boží! Od kulturního referenta Khuna byl vyvolen i P. Basil. „Z naší strany nebylo vždy dobře pochopeno postavení dělníka“, a tak podobně se P. Basil obracel o 180 stupňů od moudrého kněžského řečníka. Seděl jsem vedle P. Majola na chóru u varhan, a ten velmi nervózně poposedával na lavici. Víím, že byla zde i velmi silná slova, ale již si je nepamatuji. Nato se P. Basilovi většina spolubratrů vyhýbala. Kdosi později navrhol kulturnímu, aby ještě kázal P. převor Marian, ale on se upřímně vyjádřil, že tak „pobožné kázání nepotřebuje!“. Kázal též mladý kněz od petrinů, ale bylo to opatrnější než od P. Basila. Khun neměl už žádných úspěchů. Nikdo nechtěl kázat podle jeho vkusu. Tu okresní tajemník církevní poručil ze sousední farnosti faráři, aby se ujal vedení farnosti v Hejnicích! Někdy v srpnu nebo v září byli naloženi všichni kněží do autobusu a odvezeni do Oseku na Mostecko. Jenom nám nechali P. Bedu. Ten bydlel ve skupině tří bratří z různých řádů na jedné světnici. Rád nás všechny zpovídá a než jsme ráno odešli do práce, sloužil pro nás mši svatou a po ní s námi šel do práce. V té době k nám byli dovezeni bratři z Broumova, Oseku a z Bohosudova. Do nevelikého kláštera františkánského nás bylo namačkáno 140. Později k nám byli dovezeni kněží: dobří i nalomené třtiny. Než jsme šli ráno do práce, četlo se z novin. Odbylo se to během slabé půl hodiny. I já jsem dostal za úkol číst článek z novin. Jednou to bylo o jakémsi Bykovovi - snad to byl jakýsi ruský dělník zlepšovatel, ale podruhé to bylo horší: oslavný článek na samotného Stalina. Přitom jsem si vzpomínal, jak ve mi škole dal učitel číst báseň na chudáka Masaryka, kdy jsem tak strašně koktal, jak mi to nechtělo jít z úst. A to se opakovalo i tentokrát. Podvědomé i vědomé výčitky, že nejsem žádný hrdina. Úžasně promyšleně byla vždy utvořena skupina, která našla milostivé shlednutí u našich pánů. Byla odvezena z Hejnic a nehlídána četníky. Jezuité i salesiáni se dobře drželi, ovšem také se našel někdo i u nich kdo nevydržel. Jeden kněz salesián měl oslavnou přednášku o písni „Buď práci čest“. Mladší horlivý jezuita se vyjádřil, že to bylo velmi bludné. A jiný jezuita zase měl politickou přednášku, ale tak opatrnicky mluvil, že to vypadalo, jako když tančí mezi vejci! Když jej pustili z koncentračního kláštera, dostal lehčí práci. Nemusil do továrny. Zapomněl jsem napsat, že se k nám dostal pan opat z Rajhradu. Jednou také mluvil na konferenci, která byla v jídelně kláštera, ale pánům se to nelíbilo, takže s první partou, kde byl i náš P. Marian, byl odvezen do Želiva. Ještě s námi byli P. Jan a P. Vojtěch z Rajhradu. Potom jsem slyšel od jednoho klerika františkána, že P. Vojtěch míval kázání v klášteře Matky Boží na Králíkách. Ale bylo to jen pro řeholníky, protože se tam už poutě nekonají. Páter Vojtěch už zemřel. Bylo to někdy před jarem (v roce 1961). Jednou

jsem také já před milostivým okem pánů byl uznán za schopného. Naložili nás 19.8.1951 asi 40. Byli to většinou mladí jezuité a salesiáni a zavezli nás na Klíčavu.

pokračování příště

Opat Arnošt Vykoukal – 60. výročí úmrtí

Opat Arnošt Vykoukal se narodil 7. 5. 1879 v Žernovce. Jako chlapec navštěvoval oblátskou školu, odkud vstoupil do noviciátu. Řeholní sliby složil 11. 11. 1901. Filosofická studia konal na pražské universitě, teologická v arciepatství v Beuronu. Ordinován byl 22. 9. 1906 kardinálem Skrbenským, načež pokračoval ve studiích na universitě v Lovani a v Anglii.

Po vzniku republiky v roce 1918 v důsledku politických změn odešli z Emauz mniši německé národnosti a též opat Alban Schachleiter. Arnošt Vykoukal se v této složité době stává převorem – administrátorem. Přivádí Emauzy k novému rozkvětu. Je zvolen opatem 18. 9. 1925 a vysvěcen arcibiskupem dr. Kordačem. Emauzy se stávají významným centrem liturgického života a bohoslužeb ve staroslověnském jazyku.

V období protektorátu se nenávist gestapa obrátila proti emauzskému klášteru a zejména proti jeho opatovi. V červenci 1941 byl klášter i kostel uzavřen a mniši vyhnáni. Opatu Vykoukalovi bylo přikázáno opustit Prahu a jako místo pobytu mu byla určena Plzeň, z které se nesměl vzdálit. Byl vynesena přísný zákaz udržovat jakékoliv kontakty s ostatními členy kláštera. Směl s ním zůstat pouze bratr Gaudentius, pozdější vrátný v Kněžském domově v Praze. Opat Vykoukal byl zatčen a 7. 8. 1942 byl odvezen do koncentračního tábora Dachau jako politický vězeň č. 33 663. Zde umírá 10. 9. 1942 (podle jiných pramenů se uvádí také 9. 9. 1942).

Konstantina, OblSB

podle knihy: Kaine, kde je tvůj bratr?

ČKCH 1971

Opat Maurus Verzich – 10. výročí úmrtí

10. let uplynulo od úmrtí posledního emauzského opata Maura Verzicha. Opat Maurus se narodil v Kostomlátkách 17. 12. 1911. Slavné sliby složil 15. 8. 1933, vysvěcen na kněze byl 18. 9. 1938. Opatem byl zvolen 8. 6. 1946 a vysvěcen 28. 7. 1946. Uprchl do Itálie ještě před komunistickým převratem. Na svou funkci opata rezignoval. Zemřel ve Florencii dne 27. 8. 1992 a je pohřben u olivetánů.

-kon-

Výročí založení kláštera – 655 let

21. listopadu uplynulo 655 od založení našeho kláštera (21. 11. 1347) císařem Karlem IV. Jako červená nit se táhne českými a moravskými dějinami myšlenka bohoslužby ve slovanském jazyce. Hlavními postavami jsou svatí Cyril a Metoděj a svatý Prokop. Emauzy byly založeny, aby pokračovaly v tradici svatoprokopské Sázavy. Autorem následujícího textu je emauzský benediktin **P. Method Klement, OSB**:

Emauzský klášter – pokračování Sázavy

Emauzy jsou pomník druhé epochy zápasu o slovanskou liturgii. Koncepte Otakarů nalezla svého pokračovatele v Karlu IV., který jako mladíček přišel na své římské cestě i do jihoslovanské oblasti, do města Senji, kde se poprvé v životě setkal se slovanskou liturgií, jež tam tehdy (1337) byla v plném rozkvětu. Celou žhavost svého ducha se vpíjel do neznámé mu dosud nádhery a v jeho mysli rostl do nesmírně smělých dálek rozevláté diplomatické a politické koncepte plán práce na východ mezi Slovany. Vždyť byl budoucím králem Čechů a dědicem římského císařství! Že vážně se slovanskou liturgií počítal je vidět z toho, že si od papeže Klimenta VI. vyžádal privilegium, že pro jeho osobu se mohla slovanská mše svatá římského ritu sloužit za jeho přítomnosti kdykoliv a kdekoliv. Po devíti letech, když meškal se svým otcem, králem Janem Lucemburským v Avignonu u papeže Klimenta VI., dožadoval se tam hned zásadního svolení k obnově a šíření slovanské liturgie v Čechách. Dostalo se mu však bulou z 9. května 1346 povolení k postavení jen jednoho jediného domu. Když byl 11. července 1346 v Rhense na Rýně zvolen Janovým nástupcem jako římský král a když 26. srpna 1346 v bitvě u Kresčaku Jan Lucemburský padl chráně Karla, stal se jeho nástupcem a byl již 26. listopadu 1346 v Bonnu korunován na římského krále. Dne 2. září 1347 se konala v Praze jeho slavná korunovace na krále českého. Brzy nato stanovil listem z 21. listopadu 1347 založení domu pro slovanské mnichy a jejich vydržování a hledal pro ně vhodné místo. Takové našel na Skalce nad Vltavou, kde stával vedle starobylého kostelíka sv. Kosmy a Damiána dvůr „Tachov“. K tomuto kostelíku uvedl za bránou dvora již 12. března 1348 slovanské mnichy z ostrova Tkonu neboli Pažmanu. Žilo tam prý 80-100

mnichů řecko-byzantského obřadu používajících jako bohoslužebného jazyka staroslověštinu; pocházeli z Chorvatska, Bosny, Srbska a Dalmácie, ano, byli tam i Rusové a Bulhaři.

Co vedlo Karla IV. k založení Emauz – slovanského kláštera v Praze, v srdci Evropy, na křižovatce obchodních i kulturních cest mezi východem a západem Evropy?

Ve své žádosti papeži Klimentovi VI. do Avignonu poukázal Karel IV. důrazně a výslovně na misijní význam slovanské liturgie. Že touto liturgií se dají snáze získat Slované na východ od českého království, kteří nechtějí ani slyšet, když se jim Písmo svaté čte a vykládá latinsky. Proto si Karel IV. slibuje od chorvatských mnichů a kazatelů, jež hodlá v Čechách usídlit na několika místech, pro církev velký prospěch.

Zakládací bula Karlova z 21. listopadu 1347, daná v Norimberku po pražské korunovaci na krále českého, jasně prozrazuje jeho šlechtetné úmysly, když ke konci prosí své nástupce, aby na tom, co ustanovil, nic neměnili, a kdo by se přece opovážil proti jeho vůli jednat, na toho vyzývá hněv Boží i svatých, k jejichž cti byl ten klášter založen.

*P. Method K. Klement, OSB – Jsem ražen z českého kovu
Vyšehrad 2001*

-kon-

Kopie oltářního obrazu emauzských učedníků.

V letošním 2. listu oblátů sv. Benedikta napsaly sestry Placida a Marie Magdalena článek o obraze, který je nyní umístěn v kanceláři opatství. Vylíčily v článku, jak se naše malá skupinka oblátů dostala k barevné fotografii emauzského oltářního obrazu a současně mě vybídly, abych napsal něco o tom, jak kopie obrazu podle této fotografie vznikala a co tato práce pro mne znamenala.

Prohlídka fotografie, jež připomněla krásu zničeného originálu, v nás probudila lítost nad touto nenahraditelnou ztrátou. Hovořili jsme též o tom, zda by byla nějaká možnost opatřit větší kopii.

Příběh emauzských učedníků, popsaný sv. Lukášem, mě oslovoval již od mládí. Asi před 40 lety jsem se pokoušel namalovat kopii Rembrandtova obrazu s tímto námětem; věnoval jsem tomu hodně volného času, ale nedokončil jsem ji - na kopírování Rembrandta jsem prostě neměl.

Klásterský obraz emauzských učedníků připomíná spíše ikonu, je ve svém výtvarném provedení jednodušší, i když má bohatou ornamentální výzdobu, typickou pro beuronské umění. Rozhodl jsem se pokusit namalovat dle fotografie zvětšenou kopii, ale sestřím jsem tehdy o svém záměru pomlčel.

Nechci, aby vznikl dojem, že jsem malíř, nemám k tomu dostatek nadání ani potřebné vzdělání. Snad jen velký obdiv ke krásným obrazům a

potom snahu, tuto krásu okopírovat, pokud možno v rozměrech, ve kterých byly vytvořeny Bohem nadanými umělci. V takové velikosti jsou nejpůsobivější. Krásný obraz, to je slavnost oka, jak to asi dobře vyjádřil jeden světoznámý malíř /Delacroix/. Ještě bych ke svému malířskému snažení měl dodat, že bylo a je zaměřeno převážně na krajinomalbu.

Zahledíme-li se na náš obraz s trochou představivosti, před naším vnitřním zrakem oživne tajuplný podvečer na cestě z Jeruzaléma, odkud vidíme přicházet tři poutníky. Než dojdou k domovu, slunce zapadne a soumrak začíná zahalovat okolí. „Neznámý poutníče, neodcházej, je nám krásně ve tvé společnosti, mluvil's k našim smutným srdcím. Hle, vstup do našeho domu, občerstviš se s námi chlebem a vínem, ještě pohovoříme“. Pohlédne na ně s láskou a vyhoví jejich prosbě. Usednou ke stolu; malou skupinku osvětluje olejová lampa, zavěšená nad jejich hlavami, okny za jejich zády na ně dýchá vlažný dech tichého večera. Tu se ale host mění v hostitele, žehná a rozděljuje jim chléb a víno. Oni s úžasem pozvedají ruce, snad aby si protřeli oči, nebo zakryli ústa, otevírající se překvapením. Hledí do jeho tváře, která nabývá podobu jim dobře známou a drahou.

Ale namalovat Kristovu tvář? Kolik jsme jich viděli ve chrámech a galeriích, na reprodukcích vynikajících umělců. Během staletí se ustálilo několik základních rysů jeho tváře, určitá, všeobecně přijímaná představa jeho podoby, ovlivněná známým turínským plátnem. Domnívám se, že většina z nás Kristovu tvář takto vnímá a nahlíží svým vnitřním zrakem, k ní se obrací při svých modlitbách.

Tak jsem začal práci na kopii obrazu s vědomím, že ačkoli mám vše usnadněno a stačí původní malé postavy z fotografie nakreslit ve zvolené velikosti, vystihnout světla a stíny i barevné podání - nedokážu-li pokud možno přesně dle předlohy a hodnověrně podat zvláště Kristovu tvář, mohu rovnou na celý obraz zapomenout. Přípravoval jsem si kresby a barevné studie a postupně přenášel na připravenou desku, vše s velkými přestávkami několika let - jeden čas to už vypadalo na můj druhý nedokončený obraz s tímto námětem. V roce 1997 na podzim, se mi konečně, dle mých představ dostatečně, podařilo namalovat ústřední část obrazu - podoby Krista a obou učedníků - a mohl se věnovat dokončení ornamentální výzdoby. Potom už jenom několik měsíců na proschnutí malby a závěrečný ochranný nátěr lakem. Po zarámování jsem připsal na rub obrazu věnování oblátům svatého Benedikta a v březnu 1999 jej předal P. Marianovi, který byl tak laskavý a odvezl ho do Emauz.

Závěrem děkuji sestrám Chrysostomě, Scholastice a Magdaleně za poskytnutí barevné fotografie obrazu, své manželce za pochopení pro mé malířské aktivity v našem malém bytě a bratru Šimonovi, který mě morálně podpořil v období, kdy jsem přestával věřit, že kopii obrazu dokončím.

Juda Tadeáš OblSB

III. Liturgie a praktický křesťanský život

ORA ET LABORA - spojení práce s modlitbou I.

V dnešní situaci se často setkáváme se dvěma extrémy: na jedné straně nezaměstnanost, na druhé straně obrovské pracovní přetížení, stres. Mnozí z těch, kteří se cítí „vysávání“ v pracovním procesu, by nejraději z něho utekli. Zvláště ti, kteří usilují o prohloubení duchovního života, se mnohdy domnívají, že duchovního pokroku mohou dosáhnout jen tak, že se co možná nejvíc oprostí od práce, aby získali čas pro modlitbu.

Pročítáme-li Benediktovu řeholi, objevujeme četné pokyny týkající se modlitby a práce. Modlitba a práce stojí ve vztahu moudrého doplňování, Benedikt nevidí mezi nimi protiklad. Modlitba je pro něj věcí nejdůležitější, nikoli však jedinou - práce zaujímá v životě mnichů poměrně široký prostor: Mnichům se přikazuje, aby v zimě pracovali asi 5 hodin a v létě 8 hodin denně.

Důležitější než vyváženost mezi modlitbou a prací je však jejich vnitřní propojení. Práce by měla napomáhat k dobré modlitbě, modlitba zase k dobře zvládané práci a správně chápaná práce by se měla sama stát modlitbou.

V této první části chceme předložit našim čtenářům několik pohledů na to, jak se práce vztahuje k našemu duchovnímu životu. Zamysleme se společně nad tím, co pro nás práce znamená a pokusme se ji přijmout jako důležitý prvek na naší cestě k Bohu.

1. PRÁCE A JEJÍ VLIV NA NÁŠ DUCHOVNÍ ŽIVOT

Práce jako obživa

„Vždyť právě tehdy jsou skutečnými mnichy, když žijí z práce svých rukou jako naši Otcové a apoštolové“ (RB 48,8).

Práce je nutná k vlastní obživě a člověk při ní zakouší slabost a křehkost své lidské přirozenosti. Dobývání chleba v potu tváře patří k podstatě člověka.

Bez práce by člověk byl odkázán na dary dobrodinců a stal by se tak na svých mecenáších vnitřně závislým. Tato závislost je nebezpečná, protože ji člověk často vůbec nepozoruje.

Práce zabraňuje zahálce

„Zahálka je nepřítelem duše. Proto mají být bratři v určité hodiny zaměstnání tělesnou prací, v jiné hodiny zase svatým čtením“ (RB 48,1).

Když mniši usilovali o život v Boží přítomnosti, stále znovu zakoušeli, že unikají ze skutečnosti, že ve fantazii utíkají do vysněného světa, v němž nestojí v popředí Bůh, nýbrž vlastní JÁ. Práce vyžaduje plnou

pozornost a poutá mysl na to, co konám - ochraňuje mě před neužitečnými myšlenkami a před prázdnotou, která vzniká tehdy, když se člověk k ničemu nevztahuje.

Práce jako naplnění lásky k bližnímu

„Bratři si mají navzájem sloužit a služby v kuchyni není zproštěn nikdo, leda pro nemoc nebo nějaké důležitější zaměstnání. Tak se totiž dosahuje větší odměny a roste láska“ (RB 35,1-2)

„Ostatní ať si navzájem v lásce slouží“ (RB 35,6)

Mniši často tvrdě pracovali, aby mohli pomáhat chudým a potřebným. Práce jim umožňovala převést lásku k lidem na konkrétní pomoc.

Práce jako asketické cvičení

„Všecko snáší, aniž ochabne nebo uteče, podle slov Písma: **Kdo vytrvá až do konce, bude spasen. A také: Ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!**“ (RB 7, 36-37)

V namáhavé práci poznává člověk Boha jako toho, kdo může svým služebníkem disponovat až do roztrhání těla. Hranice, na niž při práci narazí, se mu může stát vstupní branou k Bohu. V únavě je člověk vnímavější než jindy, v utlumení smyslů vystupuje do popředí to pravé, slabost uschopňuje k otevřenosti pro Boha. Sv. Benedikt však dbá na to, aby se práce nepřeháněla a každému se dostalo nutné pomoci. Není možné trvale žít na hranici, jinak by se luk přepjal a zlomil by se. „Ať se všecko děje z ohledu na malomyslné s mírou“ (RB 48,9).

Práce jako sebepoznání

„... na zahradě, na cestě, na poli a všude jinde, kde sedí, kudy chodí nebo kde stojí, má vždycky hlavu skloněnou a oči sklopené: je si v každém okamžiku vědom svých hříchů...“ (RB 7, 63-64)

Práce nám odhaluje, v čem spočívají naše chyby, slabiny a meze. Během práce můžeme číst ve vlastním srdci, jaké myšlenky a pocity se v něm vynořují: zbabělost, nepoctivost, hněv, sebepřeceňování - zvažujeme při práci výšiny i hlubiny srdce a poznáváme sami sebe takoví, jací jsme před Bohem.

Práce je testem pravosti duchovního života

Schopnost dobře pracovat je pro mnichy testem zdravosti duchovního života a pravosti modlitby. Bez práce by se modlitba mohla stát zbožným kroužením kolem sebe samého. „To, jak člověk zvládá všední den, je nejjistější zkušební kámen rozlišující mezi mystikem a neurotikem“ (W. Johnston).

(podle A. Griina a F. Rupperta zpracovala Placida OblSB)

Pokračování příště

Jean Baptiste Chautard, OSCO – Vnitřní život a práce

Svatý Benedikt položil v Subiacu základ k řeholi, která je jednou z nejmocnějších Božích pák apoštolského života. Svátý Řehoř Veliký charakterizuje duševní stav sv. Benedikta slovy: „Žil se sebou samým“.

O většině našich současníků lze říci pravý opak. Žít se sebou samým, v sobě, ovládat sebe sama a nepodléhat vnějším vlivům; obraznost, cit, paměť, ba i rozum podřizovat své vůli a svou vůli ustavičně podrobovat vůli Boží: takový program v našem století agitace bývá čím dál tím vzácnější, neboť se zrodil nový ideál: láska k činnosti pro činnost.

Opat Šebestián Wyart, jenž dobře znal námahu života asketického i vojenského, studie i práce představených, říkával, že práce je trojí:

1. téměř výhradně fyzická práce při povolání rukodělném, např. práce rolnická, řemeslnická, takovou práci pokládal za nejlehčí;

2. duševní práce učenců, myslitelů, snažících se, a to často marně, vypátrat pravdu; práce spisovatelů, profesorů, když mají pravdu podávat jiným; práce diplomatů, obchodníků, inženýrů, vojevůdců, při níž je třeba předvídat, řídit, rozhodovat. Tuto práci pokládá opat Wyart za mnohem těžší než práci tělesnou;

3. práce vnitřního života. Pojímá-li se vážně, je ze zmíněných tří prací nejtěžší, zato však přináší na zemi nejvíc útěchy. Je nejdůležitější, neboť není jen životním povoláním, nýbrž životní podstatou. Kolik lidí se chlubí odvahou, štěstím a úspěchem v práci svých rukou a svého důmyslu, mají-li však pracovat pro ctnost, bývají neteční, leniví a zbabělí.

Duše veškerého apoštolátu

O práci mnichů a sebepoznání - Henri Nouwen

V knize „Naslouchal jsem tichu“ zaznamenává Henri Nouwen zážitky ze svého pobytu v trapistickém klášteře. Nouwen se od června do prosince roku 1974 plně účastnil každodenního života a denního řádu Opatství Genesee v severní části státu New York. Z jeho deníku jsme vybrali úryvek, v němž popisuje své první zkušenosti s tvrdou prací mnichů:

„Nosil jsem těžké žulové balvany a stavěl je na sebe. Zjistil jsem přitom, jak obtížná je ve skutečnosti „nepse“ - kontrola myšlenek, o níž jsem četl dnes ráno. Nejenže se mi myšlenky toulaly všude možně, ale začaly vrtat do řady negativních pocitů, do nepřátelských pocitů vůči lidem, kteří mi nevěnovali tolik pozornosti, kolik bych si přál, do žárlivosti k lidem, kteří byli obdarováni víc než já, do sebelítosti, že mi někteří lidé nenapsali a do mnoha pocitů lítosti a viny vůči lidem, ke kterým jsem měl narušený vztah. Jak jsem tak páčil sochorem ze strany na stranu, všechny

tyto city se ve mně neustále přesouvaly z jedné strany na druhou... Občas jsem zaklel, když byl balvan příliš těžký a nemohl jsem ho unést, nebo když mi vypadl z rukou do vody a pořádně mě postříkal... Měl jsem namožené svaly a v nohou jsem cítil únavu. Po cestě domů mě napadlo, že mi bylo těžko u srdce právě proto, že mi chyběla duchovní pozornost – „nepse“. Jak velikou pravdou je, že smutek často bývá důsledkem přilnutí ke světu...

Dnes jsem čtyři a půl hodiny pracoval s bratrem Theodorem a Benediktem u pračky hrozinek. Theodor propíral, Benedikt hrozinky sbíral a já jsem skládal prázdné krabice. Náhle Theodor vypnul stroj: „Dovnitř se dostal kamínek.“ „Jak to víš?“ Řekl mi: „Slyšel jsem ho.“ Zeptal jsem se: „Jak jsi to mohl v hluku stroje a hrnoucích se hrozinek poznat?“ „Prostě jsem to slyšel,“ a dodal: „Musíme ten kamínek najít. Jestli do něj kousne nějaká dáma, může si na něm vylomit zub, a pak nás bude žalovat.“

Milióny hrozinek jsme znovu nasypali do stroje, a právě když jsem si říkal, že ten kamínek nikdy nenajdeme - jako bychom hledali jehlu v kupce sena - něco cvaklo. „Tady je!“, řekl Theodor...

Včera jsem nosil žulové balvany z řeky. Dnes jsme v miliónech hrozinek hledali malý kamínek. Ohromila mě nejen Theodorova pozornost, ale mnohem víc jeho nezlomné úsilí ho najít a nic neponechat náhodě...

Hovořil jsem o práci a o morbidních výtvorech ducha s Johnem Eudesem. Řekl mi několik velmi užitečných věcí: Především je jistě velice těžké takové myšlenky nemít. Snaž se je rozlišit a nech je, ať přejdou. Zadruhé, vytrvej u jednoduché práce, kterou se dokážeš zabavit. Je dobré se zajímat o různé druhy kamenů, o zpěv ptáků, o druhy stromů atd., ale nedělej to plánovitě. Jenom se z nich těš a buď přítomen na místě, na kterém jsi, a při práci, kterou vykonáváš. A nakonec se pokus o svůj vlastní rytmus. Zjistí, jak dlouho můžeš pracovat, abys ještě měl sílu se modlit.“

vybrala Placida OblSB

Naslouchal jsem tichu, Portál 1994

Dorothy Day (1897 – 1980)

V únoru 2002 poslal newyorský arcibiskup John kardinál O'Connor Svatému stolci oficiální žádost o zahájení kanonizačního procesu americké novinářky a zakladatelky The Catholic Worker Movement (Hnutí katolických dělníků) Dorothy Day. Snahu o zahájení kanonizace propagovali hlavně kletariáni z Chicaga.

Kdo byla tato energická dáma, která v roce 2000 obsadila první místo v anketě o katolického laika století a předběhla i tak zvučná jména jako Jacques a Raissa Maritainovi, Paul Claudel, Gilbert Keith Chesterton nebo Sigrid Undset?

Dorothy zdaleka svoji životní cestu neměla jednoduše nalinkovanou. Narodila se v protestantské rodině v roce 1897 v Bath Beach. Otec byl žurnalista a „Jižan starého ražení“. Silné Dorothyho sociální citění ji přivedlo k tomu, že zastávala levicové ideje. V době svých studií na

universitě v Illinois vstoupila do socialistické strany. Za účast při demonstracích proti válce a za práva žen byla několikrát vězněna. Leč levicové ideje jí nestačily. V roce 1927 konvertovala ke katolicismu a nechala se pokřtít společně se svou dcerou Tamar-Terezíí.

V té době bylo Dorothy 30 let, jedinými lidmi, s kterými se dosud stýkala, byli socialisté, komunisté a anarchisté. Manželství se jí nevydařilo. Přesto je Dorothy zářivým příkladem člověka, který se nechává vést Bohem přes všechny životní zákruty.

V roce 1932 se seznamuje s Petrem Maurinem a začínají spolu vydávat noviny pro dělníky The Catholic Worker. Zároveň v roce 1933 zakládají v New Yorku první dům pro chudé

a opuštěné. Dnes takových domů existuje 130. Dorothy se stává velmi zbožnou. Chodí denně na mši svatou, týdně ke svátosti smíření, pravidelně na duchovní cvičení. Čte Bibli tak často jako málokterý katolík. V roce 1955 se stává obládkou Benediktinského opatství svatého Prokopa v Chicagu. Sem ji přivádí její zájem o křesťanský Východ. Jejím oblíbeným autorem je F. M. Dostojevskij. Účastní se v zakládání PAX Christi USA. Navštěvuje v Indii Matku Terezu. Při návštěvě Moskvy neohroženě ocení Solženicynovu kritiku sovětského systému. K osmdesátým narozeninám přichází pozdrav od Svatého Otce. Až do své smrti Dorothy bojuje proti spotřebitelské mentalitě a snaží se mladým lidem dodávat odvahu k životu v cíkvi, která pro ně ne vždy má pochopení. Své dělnické hnutí se snažila vytvořit jako příklad svobody, která je v církvi možná. Z jejích myšlenek vybíráme:

„Jsme pacifisté. Náš manifest je kázání na hoře.“

„Kolem sebe vidím hřích, utrpení a nevýslovnou bídu. Na všech stranách je nedostatek, materialismus, ponižování, ošklivost... Všude ve světě jsou lidé bez domova, všude je závist, strach, válka nebo nebezpečí války. Žijeme ve strašné době.“

Beznadějná je myšlenka, že by se těmto hrůzám dalo čelit jinými prostředky než svatostí. Věřit, že se přemohou toliko materiálními prostředky, nějakými úlevami, změnami společenského řádu, to všechno je naprosto beznadějně.

Konstantina, OblSB

Hnutí Křesťan a práce

Milí spoluobláti,

zajisté každý máme se svým oblátstvím jiné zkušenosti. Ze zaměření tohoto čísla pochopíte, proč jsem vyhověla prání zbytku redakce, abych se s vámi podělila o historii své téměř sedmileté práce v hnutí „Křesťan a práce“.

Jsem svým založením ekonomický antitalent a nikdy by mě nenapadlo se v nějakém takovém hnutí angažovat. Nechápala bych, jak by mohlo prospět mému vztahu k Bohu, ani že by mohlo něčím souznít s benediktinskou spiritualitou.

Před lety jsem se dočetla, že v Emauzích bude přednáška o jedné papežské sociální encyklice. Protože jsem zrovna měla čas, nic jsem o tématice nevěděla, ale měla jsem nejasné povědomí, že bych něco vědět měla, rozhodla jsem se na přednášku jít, když je navíc v „mém“ klášteře. Tam jsem se zapsala na listinu zájemců o danou problematiku, ačkoliv jsem zájemcem nebyla. Prostě mi přišlo hloupé se nezapsat. Po čase jsem byla pozvána JUDr. Vymětalíkem na seminář do Jihlavy. Jela jsem. Zúčastnila jsem se ještě několika akcí, naprosto nezávazně. Až jednoho dne přišel dopis, že jsem v přípravném výboru na založení hnutí k rozšiřování sociální nauky Církve. Na scchůzi jsem šla, abych vysvětlila, že asi došlo k omylu a že nic zakládat nehodlám. V přítomnosti hrstky nadšenců jsem pochopila, že neumím vycouvat a že tedy pomohu. Ke svému zděšení jsem se dozvěděla, že je třeba mimo jiné připravit i kandidátku pro volby při zakládajícím sněmu a že podle stanov, přijatých od našich přátel v Německu, musí být ve vedení muž a žena. Byly jsme přítomné jen tři ženy. Já jsem z nich byla nejmladší a nejméně nemocná a chtě nechtě jsem musela souhlasit se svou knadidaturou.

S odstupem let si řákám, že Bůh má nesmírný smysl pro humor. Když jsem přemýšlela o smyslu toho, že jsem nechtěně „spadla“ do takovéto aktivity, našla jsem nejméně dva aspekty. Považuji se za typ křesťana, který má k problematice sociální nauky Církve tak daleko, že když jsem schopna se o toto zajímat i já, je toho schopen už každý. Není to tedy jen pro „vybrané“ a „schopné“. Beru tuto činnost jako praktické naplňování své benediktinské spirituality, protože právě benediktini se zasloužili o úctu k práci, hlavně manuální. Práce v hnutí mi sice přinesla nutnost překonávat mnoho obtíží, ale zároveň jsem se setkala a seznámila s řadou vzácných osobností, které bych jinak nikdy nepotkala.

Ale v tom všem jsem nevinně, za to mohou Emauzy a mé oblátství!

Marie Magdalena, OblSB

IV. Zprávy

V Norči jsou opět benediktini

Od P. Cassiana - převora benediktinů z Norče - jsme obdrželi následující dopis, speciálně psaný pro Mane nobiscum Domine:

After the death of the late lamented Father Cyril and the closing of the monastery of Madonna delle Grazie in Norcia, the townspeople were very downcast. If there are no Benedictine monks in Norcia, something is missing! Both the townspeople and the archbishop renewed their efforts to find a new monastic community for Norcia. To make the invitation more attractive, Archbishop Riccardo Fontana had the original monastery attached to the Basilica of San Benedetto completely restored in preparation for the Jubilee Year 2000. By the grace of Divine Providence, it just so happened that a small community in Rome was looking for a monastery at the same time that the monastic buildings in Norcia were looking for monks. It was a perfect match! The new community, under the patronage of Maria Sedes Sapientiae, arrived in Norcia and was formally installed on December 2, 2000. As of this writing, there are five members, all from North and South America. We are happy to continue the good work that the Czech monks of Madonna delle Grazie so courageously began.

Oremus pro invicem!

Fr. Prior Cassian Folsom, OSB

Po smrti nedávno oplakaného otce Cyrila a zavření kláštera Madonna delle Grazie v Norči, byli obyvatelé města velmi sklíčení. Jesliže nejsou žádní benediktini v Norči, něco chybí! Obyvatelé města i arcibiskup obnovili své úsilí, aby našli novou mnišskou komunitu pro Norču. Aby bylo pozvání lákavější, arcibiskup Riccardo Fontana nechal původní klášter při bazilice svatého Benedikta kompletně opravit při přípravě na Jubilejní rok 2000. Milost Boží Prozřetelností způsobila, že malá komunita v Římě hledala klášter ve stejné době jako mnišské budovy v Norči hledaly mnichy. Toto se skvěle hodilo. Nová komunita pod patronací Maria Sedes Sapientiae, přijela do Norče a byla uvedena 2. prosince 2000. V době psaní tohoto dopisu je zde je členů, všichni ze Severní a Jižní Ameriky. Jsme šťastni, že pokračujeme v dobrém díle, které tak odvážně začali čeští mniši v Madonna delle Grazie.

Modleme se za sebe navzájem!

P. Cassian Folsom, OSB, převor

-kon-

Opravy v kostele:

V posledních týdnech můžeme pozorovat, že opravy uvnitř emauzského kostela se chýlí ke konci. Restaurování fresek na stěně severní lodi je již několik týdnů ukončeno. Škoda, že tyto fresky, na kterých jsou znázorněny postavy světců, se v některých případech zachovaly jen v malé míře. Proto můžeme někdy vidět na stěně lodi jen obrysy postav. U některých světců neznáme ani jeho jméno. Velmi příjemně působí opravené beuronské ornamenty v blízkosti kamenné sochy montserratské Panny Marie v závěru severní lodi. Tato socha nahradila původní dřevěnou barokní sochu. Před poškozením kostela v roce 1945 byla tato kamenná socha umístěna na průčelí kostela. Pracuje se také na dokončení osvětlení. Už se také začalo s přípravou na instalování nového oltáře, ambonu a svatostánku. Lešení se objevilo také u kůru, kde kdysi stály varhany. Oprava portálu hlavního vchodu je již ukončena, je zde již usazena nádherná mozaika s postavou Krista, který v ruce drží svitek s nápisem „EGO SUM OSTIUM“.

bratr Jeroným, OSB

Z dopisu z Montserratu:

Montserrat 20. 8. 2002

V těchto posledních dnech jsem sledoval se starostí a účastí účinky záplav v Praze. Přeji Vám, aby se Vám dobře dařilo a aby se Vaše země brzy zotavila z následků této katastrofy.

Spojen v modlitbě v Pánu

Fr. X. Altés

Ještě od dob komunismu jsem neustále až dosud ve spojení s opatstvím na Montserratě, odkud v roce 1635 přišli mniši, aby obnovili naše Emauzské opatství, které tehdy bylo ve značném úpadku. Z korespondence s klášterem na Montserratě byl vždy patrný zájem o další osud našeho opatství.

Marie Magdalena, ObISB

Návrat benediktinů na Litvu

V pátek 7. června 2002 slavili benediktini Solesmeské kongregace posvěcení opatského chrámu svatého Benedikta v Kelme na Litvě. Hlavními celebranty byli biskup Eugenius Bartulis a opat Philippe Dupont OSB. Koncelebroval též apoštolský nuncius arcibiskup Peter Stephen Zurbriggen.

V roce 1998 skupina francouzských a španělských mnichů se rozhodla znovuobnovit benediktinský mnišský život, který zde předtím byl od počátku 15. století. V roce 2000 začali budovat klášter v Palendriai - Kelme. Zde je prvním převorem Dom Hervé de Broc, OSB, mnich z opatství v Solesmes.

Nové knihy

Břevnov – Vyšla nová kniha v edici Pietas benedictina, v pořadí jde již o 6. svazek: Palladios – Poučné příběhy pro komořího Lausa.

Zprávy z kláštera

Dne 7. listopadu 2002 odešel z emauzského kláštera domů do Prešova bratr Svorad. Důvodem byly stále se stupňující zdravotní potíže. Všichni bychom si přáli, aby se jeho zdravotní stav upravit natolik, aby se k nám mohl opět vrátit.

Z důvodu konání summitu NATO byla letošní obnova oblátských slibů přeložena z původního termínu 21. 11. 2002 na pátek 21. 3. 2003.

bratr Jeroným, OSB

Bohoslužby v Emauzích

Polední mše svatá dočasně ze zdravotních důvodů nejsou.

Růženec: úterý 17,20 hodin
druhá středa v měsíci 17,20 hodin

Latinské zpívané nešpory pondělí až pátek 18,00 hodin

Pravidelná setkání oblátů

Rektor oblátů našeho opatství bratr Jeroným, OSB navrhuje pravidelná setkání oblátů pro formaci v intervalu jednou asi za 2 měsíce. Den pro setkání navrhuje pátek po nešporách. Obláti jsou tímto vyzváni, aby se k návrhu vyjádřili. Pokud by se někomu vysloveně tento termín nehodil, tak prosíme o brzké oznámení.

MANE NOBISCUM DOMINE – List oblátům svatého Benedikta
vydávají obláti svatého Benedikta
Opatství Emauzy, Vyšehradská 49, 120 00 Praha 2

redakční rada:

Marie Magdalena, ObISB, Konstantina, ObISB, Placida, ObISB
e-mail: emobl@seznam.cz